

ПІСНЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Миколу Івановича Муляра у Млинові знають старі й малі. І не тільки тому, що він заступник селищного голови чи заступлений працівник культури України. Хоча і цього достатньо, щоб виокремити його із загалу жителів селища. Та вражає його активна громадська діяльність, через яку став близьким усім млинівчанам. Не секрет: інколи навідується у їх оселі, люди тепло душевне випромінюють йому, бо якщо і критикує когось, то для діла, хоче, щоб з кожного куточка селища дихав затишок і порядок.

Здавалося, і я майже все знаю про Миколу Муляра. Народився в Іванківцях – у краю, багатому на джерельну воду, зелені гаї і чудових людей. До речі, у цьому благодатному краї з'явилися на світ ще два заслужених працівники культури України: завкафедрою Рівненського гуманітарного університету, професор Володимир Дорофійович Гайбонюк та композитор, доцент Рівненського музичного училища Анатолій Петрович Андрухов. Власне, ця інформація уже знайома жителям району. А нещодавно Дубенське телебачення у програмі „Гість студії” дало змогу широкому загалу телеглядачів ближче познайомитися із Миколою Муляром. Саме із телепередачі дізналися, що у родині Мулярів з давніх-давен процвітав культ пісні. На свята збиралася родня і відводила душу у пісенно-царстві. Кажуть, що як дід Миколи Івановича співав, то аж лампа гаснула. У цьому сімейному творчому гурті причастилися піснями брат Віталій, сестра Галя і крізь усе життя у своїх серцях глекали

мистецькі настрої. На жаль, вони уже пішли за межу вічності та їхнє творче благословення допомагає „млинівському Солов'яненку” тримати на висоті „мулярську вокальну планку”. Доклав рук до творчого розмаю свого племінника дядько Грицько, котрий з неповторним ліризмом виконував любу і невмирущу у віках пісню „Стоїть гора високая”. Малий Микола на печі прислуховувався до хатнього концерту і вбирив у свої душевні небокраї кожен звук, кожну мелодію з батьківської оселі.

Тож відкіля себе пам'ятає, завжди співав. А у п'ятнадцятирічному віці подався підкоряти столицю – вступав у Київське естрадно-концертне об'єднання. Успішно подолав два тури. А напередодні третього хлопчина із Млинова у місті апетитно насолоджувався морозивом, яке і стало перелоною на шляху до здійснення мрії, стати професійним артистом. До речі, тоді на уродженця Іванківців звернув увагу народний артист СРСР Борис Гмиря, а два учасники тепер всесвітньовідомого квартету „Явір” саме тоді теж штурмували бар'єри екзаменаторів. І, як бачимо, досить успішно. Микола Муляр не став професійним співаком, але після Луцького культурно-освітнього училища, Рівненського державного інституту культури освоїв вокальне мистецтво не гірше, ніж у консерваторіях. Власне, річ не в освіті чи у статусі, а у еродженому таланті, помноженому на титанічну працю і творче вдосконалення. Саме це стало підоймою широкого визнання таланту митця з райцентру.

Ще одне захоплення млинівчанина – поезія. Потяг до римування наворожила вчителька Валентина Петрівна, котра мала гарну дикцію. У 5 класі районна газета публікувала вірш 12-річного школяра. І п'ятикласник Муляр ходив шкільними коридорами як національний герой.

Під час строкової військової служби млинівчанин співав в ансамблі пісні і танцю Чорноморського флоту, а заодно дописував у флотську газету. Нині грамоти нагадують йому про цей чудовий життєвий період. А тепер ця шанована людина має ще одне захоплення – докопуються до джерел минувшини рідного селища, яке наступного року відзначатиме пів тисячоліття. Душа невгамовного митця і діяча громади перемелює духовні пласти історії райцентру. Хай же і у цій справі він вгамує свій пошуковий апетит.

Віталій ТАРАСЮК.